

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 stycznia 2020 r.,
w związku ze skargą kasacyjną ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...) z dnia 18 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 lipca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację ubezpieczonego J. K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 19 października 2016 r., którym oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z 16 czerwca 2016 r. odmawiającej mu przyznania emerytury w wieku obniżonym, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie wykazał co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych a organ rentowy odmówił mu zaliczenia do stażu ubezpieczeniowego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w czasie nauki w szkole policealnej.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną, która postanowieniem Sądu Najwyższego z 14 listopada 2019 r. została przyjęta do rozpoznania.

Organ rentowy nie wniósł odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Pismem z 30 grudnia 2019 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 8 stycznia 2020 r., pełnomocnik ubezpieczonego (skarżącego) cofnęła skargę kasacyjną w całości i wyjaśniła, że ubezpieczony – z uwagi na znaczny upływ czasu od wniesienia odwołania od decyzji ZUS wydanej w czerwcu 2016 r. i zbliżający się termin uzyskania prawa do emerytury w wieku powszechnym – podjął decyzję o wycofaniu skargi kasacyjnej, ponieważ uzyskanie prawa do emerytury w wieku wcześniejszym w chwili obecnej stało się dla niego mniej korzystne. Pełnomocnik skarżącego wniosła o nieobciążanie ubezpieczonego kosztami postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei, art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji Sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach, jak przy cofnięciu pozwu.

Cofnięcie skargi kasacyjnej jako czynność procesowa nie podlega ocenie Sądu Najwyższego na podstawie art. 203 § 4 w związku z art. 355 § 1 k.p.c. (art. 391 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.), a w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych także na podstawie art. 469 k.p.c., ponieważ skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2011 r., II PK 115/11, LEX nr 1313652). Umorzenie postępowania kasacyjnego jest w tej sytuacji obligatoryjne.

Strona pozwana (organ rentowy) nie wniosła odpowiedzi na skargę kasacyjną, w związku z czym nie poniosła kosztów postępowania kasacyjnego.

Z tych względów postępowanie kasacyjne w sprawie należało umorzyć, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie powołanych przepisów.